

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

30. 6. 2025

Snažím se infikovat režiséry dramaturgií

Rozhovor s lektorkami Kurzu praktické režie (KPR) Marií Novákovou a Hanou Frankovou

Kurz praktické režie je dlouhodobý vzdělávací program. V jaké fázi nyní frekventanti jsou?

Hana: Tohle je jejich druhé setkání. Zahájili jsme na podzim s tématem dramaturgie a herectví, tohle je druhá část stejného tématu. Je vždy jedno setkání na podzim a jedno v létě.

Další setkání opět povedete vy?

Hana: Já končím.

Marie: Já jsem jakoby paní třídní učitelka, takže s nimi, pokud všechno dobře dopadne, budu celé čtyři roky.

Proč je tématem zrovna kombinace dramaturgie a herectví?

Hana: Je to dohromady, aby úplně nezešíleli ze slov nebo ze mě, z holí a podobně. Takhle se to hezky doplňuje.

Marie: V dalším programu na podzim už by měli frekventanti vykročit více směrem do režie, režijních metod, práce se žánry.

Co je náplní práce nyní?

Marie: My jsme na podzim za ten týden snažili velmi intenzivně proniknout do toho, co všechno dramaturgie obnáší. Byla to taková velmi náročná náleží. Přečetli jsme během týdne tři texty, Médeu, Brémskou svobodu a Gazdinu robu, což jsou texty o ženách. Teď jsem jim dala spíše texty o mužích, Oidipa, Deskový statek a Don Juan se vrací z války. Každý z frekventantů si měl vybrat jeden text k dramaturgické analýze a nějakému naťuknutí režijní koncepce. Tenhle týden rozebíráme jejich koncepce. Vždycky se snažím najít mezi koncepcemi nějakou propojku, vytáhnout jedno téma k řešení a o něj se pak opírám. Dnes jsme se třeba opírali o to, jak identifikovat žánr z textu hry, jak s ním dál pracovat a posouvat ho v interpretaci. Ale pracovali jsme odděleně, Hanka měla jinou náplň.

Jak to tedy máte rozdělené?

Hana: Každý den se sejdeme na první hodině, kde se mluví o představeních. Ne že bychom analyzovali vidění, spíš co koho trklo, co si kdo všimnul, herecké

výkony, kde něco nefungovalo nebo naopak fungovalo krásně. Taková hodina materiálu, který se nasbíral předešlý den. Pak pracujeme odděleně.

Marie: Zároveň máme dvacet čtyři lidí různých zkušeností, od minimálních po delší, než mám třeba já. Komplikovaněji se hledá, jak vyhovět všem. Ale snažíme se i v té první hodině, kdy jsme všichni spolu, být k dispozici k zodpovídání různých dotazů ze všech zkušenostních sfér.

Hana: Což je u mě hodně i kolem práce s hercem, protože máme v kurzu režiséry, takže nějaké metodické otázky padají.

Je to dneska pořád tak, že amatérští režiséři začínají v divadle jako herci?

Hana: Leckdy ano, ale neumím vůbec odhadnout, v jakém je to poměru. Víím, že leckdo z nich stál na place jako herec, ale poměr neodhadnu. V tomhle typu kurzu jsem poprvé, dřív jsem měla samostatné semináře, ale nikdy jsem neměla skupinu režisérů se záměrem režirovat. Uvědomuji si, že je vnímám hodně jako jednotlivce.

Marie: Taky nemám srovnání, takže si netroufnu zobecňovat. Pro mě jsou to zatím strašně zajímavé osobnosti, které vychází ze své civilní práce, ze svých zkušeností. Často jsou třeba z divadelně konzerva-

Rozhovor pokračuje na straně 12...

Pohádali jsme se asi jen dvakrát

*Rozhovor s režiséry Annou Provazník Gumplovou
a Matějem Benešem*

Dva režiséři, muž a žena. Jaké to je režírovat ve dvou? Dostali jste se někdy do situace, kdy jste spolu velmi nesouhlasili a museli jste si vybrat cestu jednoho z vás?

Anna: Většinou jsme vše vyřešili úplně v pohodě, občas musel jeden trochu ustoupit, ale většinou jsme našli nějaký kompromis. Myslím, že jsme spoustu věcí viděli stejně. Takže za mě tam nebyly nějaké větší problémy.

Matěj: Jasně, a když už, tak to byly drobnosti. Pohádali jsme se třeba dvakrát, abychom byli upřímní, ale nebylo to nic, co by nám mělo bránit v budoucí tvorbě.

Vybrali jste si text, který je o ženách a se ženami. Co do toho vnesl muž režisér?

Anna: Ale pozor, ten text napsal muž.

Matěj: Myslím, že jsem přinesl spíš nějakou svoji odbornost. Jsem vystudovaný herec, takže jsem přinesl hereckou techniku, kterou si mohly právě i holky z našeho souboru vyzkoušet na větší ploše. To je pořád nedostatkové zboží, takže je super, že i ženy dostanou v nějakém dramatu možnost vyzkoušet na větší ploše vybudování dramatického oblouku. I když jsou to čtyři herečky v jedné.

Anna: Text jsem vybírala já, s tématem jsem přišla já. Matěj tam zase vnesl trošku víc herecké práce a myslím, že to bylo hezky doplněné. Vnímala jsem hodně text a témata žen, protože mi pravděpodobně byly bližší než tobě.

Matěj: A já se snažil vystavět situace.

Když jsem se díval na obsazení spousty alternací, jak s tím pracujete při zkoušení?

Anna: Výhodou tohoto textu je, že je rozdělený na jedenáct scén, takže velmi často se dalo zkoušet jenom třeba se dvěma až pěti lidmi. Ne vždy tedy musel být na zkoušce celý soubor. Je to ale logisticky náročné, každý máme své životy, své programy. Sejit se všichni bylo občas těžké, ale nějakým způsobem se to dalo. Ve finále tam máme 14 lidí a ještě jsme dělali křížové alternace.

Matěj: A ještě ke všemu jsou občas na jednu roli tři herečky. Má to svůj důvod. Jsme amatéři, často máme nějaké povinnosti, závazky, takže i proto jsme volili takový způsob. Malinko jsme si na sebe upletli bič, ale nakonec nám to pomůže. Můžeme hrát skoro kdykoliv.

A co budoucnost vašeho režijního tandemu? Budete pokračovat, nebo se rozdělíte?

Anna: Teď se rozdělíme.

Matěj: V novém projektu mám Aničku jako herečku.

Co chystáš?

Matěj: Připravujeme Krysaře. Trochu německého expresionismu, trochu obrazotvornosti a tajemna, strašidelnosti. Anička tam má jednu z rolí, já to režírui ještě s Janou Kottasovou, takže zase tandem.

Anna: Aktuálně asi žádné režijní ambice nemám. Kdo ví.

Chybělo ti hraní?

Anna: Ze začátku jsem myslela, že mi bude hrozně líto, když nemůžu být na jevišti. Ale vlastně ve finále ne. Být režisérkou je zase jiná a možná větší satisfakce, uspokojení.

Martin Rumler

Dějiny jedné americké ženy

Divadlo Radar z Prahy, resp. jeho sekce Šupitopresto, sáhlo k inscenování po textu hry *Mary Page Marlowe* vynikajícího amerického herce, dramatika a scénáristy Tracyho Lettse, mj. autora slavné hry *Zabiják Joe*. Letts je v současnosti nejvýraznějším dědicem velké tradice americké rodinné dramatiky reprezentované jmény jako Eugene O'Neill, Tennessee Williams či Edward Albee. Právě jedna z jeho posledních her *Mary Page Marlowe* (2016) vypráví neobyčejný život obyčejné americké ženy, příběh o tom, na jaké životní okamžiky si člověk zpětně (ne)vzpomíná.

Text hry je vyprávěn nechronologicky skrze titulní postavu, kterou v původní verzi hraje šest hereček a jedna panenka. Hra začíná scénou, kdy čtyřicetiletá Mary sděluje svým dětem, že se rozvádí s jejich otcem a stěhuje se z Daytonu v Ohio do Kentucky. Následně je odhalena její minulost, kdy má Mary konflikt s vlastní matkou. Později v životě se vyrovnává s následky tří odsouzení za řízení pod vlivem alkoholu.

Vše začíná oním dialogem matky s dětmi, která se pokouší jim vysvětlit, proč se rozvádí – a následuje jedenáct obrazů, kde na přeskáčku vidíme Mary v rozpětí od desetiměsíčního dítěte v kolébce po sedmdesátiletou ženu čekající v nemocnici na smrt. Jak více než výstižně píše o textu Tracyho hry její inscenátoři k jejich původní inscenaci v Městském divadle v Brně: „Autor nám výjimečně působivě klade otázku: „Jak to, že tato nekompromisní, sebevědomá a atraktivní žena neprožila život podle svých představ?“ A především nás dokáže stále udržovat v napětí, jaká Mary Page skutečně je. Hodná nebo zlá? Šťastná nebo nešťastná? Milovaná nebo zrazovaná? Milující nebo zrazující? Oběť nebo viník? Mimořádné dílo tak neokázale demonstrovuje, jak komplikovaný a nejednoznačný může být zdánlivě obyčejný lidský osud. A jak nepodobný si může být jediný člověk v různých fázích svého života.“

Kritik New York Times Charles Isherwood pak k jejímu americkému uvedení napsal: „Forma hry mi připadá krásná a dojemná, jako když si na přeskáčku listujete kamarádovým fotoalbem, některé tváře vám připadají povědomé, jiné nečekané. A potom narazíte na někoho úplně neznámého – kdo podle všeho pro kamaráda hodně znamenal – a se smutkem si uvědomíte, že i svoje nejbližší budete vždy znát jen v útržcích a neúplně.“

Průměrný – a řekněme na Tracyho značně sentimentální – text se stal pro inscenátory z Radaru především materiálem pro mladé herce, kteří se prostřednictvím postav snaží převyprávět americký příběh, rodinné drama jedné ženy a jejích nejbližších. Nejedná se o plnokrevnou inscenaci v pravém slova smyslu. Jedná se o velmi věrný a poctivý inscenovaný záznam textu přes hereckou a režijní práci s propracovanou kompozicí a strukturou, včetně všech základních divadelních složek inscenace obsahující hereckou složku, výtvarnou i výraznou složku hudební.

Výprava formou vyvýšeného jeviště slouží jako jakási katedra a zároveň ring, kde dochází k poměřování sil, jak těch hereckých, tak zároveň i dramatických postav v příběhu vystupujících. Scénický prvek je složen z „kostek“ které se skládají nebo by se potenciálně mohly složit v obraz a záznam příběhu Mary Page Marlowe v různých fázích jejího života a života postav kolem ní. Není to příběh drásající ani srdcervoucí. Je to příběh melancholický, místy sladkobolně sentimentální a přesto často díky velmi poctivé herecké práci všech zúčastněných uvěřitelný a pravdivý. Zabalení díky výbornému hudebnímu plánu do příjemného balíčku, který vyvolává jednak atmosféru tehdejších Spojených států, ale zároveň umožňuje divákovi hledat podobnosti základních lidských situací ve vztahu k současnosti. Děje se to kultivovaně, inscenačně střídme a někdy i s potřebnou dávkou nadsázky, která odlehčí osud jedné obyčejné americké ženy, jež hledala svůj smysl života. Díky této inscenaci si opět připomenete, že dějiny 2. poloviny 20. století se ubíraly jiným směrem v USA a jiným u nás. Že naše společnost má i přes fázi společné celosvětové globaliza-

Ježíši, já to ještě nemám vstříbané v hlavě. Hodně moc pěkné. Zajímavé zpracování ženy v každé etapě života. Líbilo se mi, jak to zakomponovali do více hereček.

Jaroslav z Děčína

Chvilku jsem v tom měl ze začátku zmatek, ale pak se mi to vyjasnilo, takže nakonec už jsem věděl, že tam jsou čtyři ženy, které hrají jeden život, ale chvíli jsem přemýšlel, která je která. Nakonec jsem s tím byl spokojený. Jo, dobré, dobré.

Petr z Turnova

Byla jsem podruhé, viděla jsem to na Třísce a šla jsem znovu. A bylo to stejně milé jako předtím. Karla Holešová z Vršovic No, já si to teprve rozebírám v hlavě. Bylo to zajímavé z pohledu průběhu života jedné ženy, ale přišlo mi to málo dramatické.

Vladka z Desné

Já už jsem to viděl na Třísce, takže musím jenom opakovat to, na čem jsme se tam vlastně všichni shodli. A já mám stejný pocit, že to je trochu nuda. Je to Lettsův slabší text. Zároveň jsme řešili, že hlavní hrdinka je podle mě pěkná svině. Po připomínkách na Třísce ji inscenátoři přece jen udělali méně sympatickou. Soubor hraje skvěle, i vedlejší postavy, hlavně dcera, jsou skvostně zahrané. Ale divák by i tak spíš usnul.

Robert z Plzně

ce na počátku 21. století před sebou stále ještě mnoho neodžitého, čím si teprve bude muset projít. Jak povahy bezstarostné, i té fatální. A vzhledem k současné celospolečenské situaci v USA máme snad trochu náskok a šanci se některých kroků a fází vývoje vyvarovat. A přeneseně tak neudělat chyby, které udělala Mary a které ji stály tolik sil, aby jí život s velkým, ale obyčejným štěstím nakonec definitivně neprotekl mezi prsty. Děkuji za inscenaci!

Jaromír Hruška

Dokud má satira dopad, dělat ji musíme

Rozhovor s režisérem Petrem Matouškem

Tak konečně hraješ Boha. Je to poprvé?

Ano, konečně! Ale je to podruhé. Ještě hrajeme Andělské apokryfy, to je bohapustá sranda, kde si hrajeme s tím, jak to bylo se zrozením, počítím, je to taková legrace. V Podnebí ale původně Bůh není na scéně přítomen, jsou to naše vpisky. Když jsme si s Radkem Kotlabou hru přečetli poprvé, bylo nám líto, aby ve hře Bůh nebyl.

Předpokládám, že to nebyla jediná úprava, kterou jste udělali...

Původní text nám připadal ukecaný, vyškrtali jsme tak půl hodinu. Některé věty jsem přeformuloval, přidali jsme pro někoho nezvousnutelné „naše“ vtipy, ale všechny jsou v intencích postav. Někdo se jim nezasměje, někdo jo. Takhle jsme dali dohromady zhruba hodinovou stopáž, s tím jsme šli na scénou a tam vznikaly další fóry. Spousta věcí je našich, původních, třeba ty dvě terapie v textu taky nejsou. Místo řečí jsme přidávali scény, kde se něco děje – třeba ty formáty z televize. My sice skoro nikdo televizi nemáme, ale i tak k nám tahle znalost nějak doputovala a hlavně lidi ty formáty znají.

Proč jste zvolili tenhle text, když na něm bylo ještě tolik práce?

Bavilo nás setkání těchhle postav, Ježíše, Hitlera a Čikatilova. Taky mi připadá, že je dobré v dnešní době ukazovat, že není úplně dobré, když se tihle lidé vrací zpátky mezi nás. A oni se vrací. Poselství je, že ať si to uděláš, jaké chceš, nějaká stopa tu po tobě zůstane a vrací se ti to jako bumerang, ať už za života, nebo v tomto případě po smrti.

Nebál ses ztvárňování Hitlera na jevišti?

Toho jsem se vůbec nebál. Ani jsme ho nechtěli dělat jen realisticky, protože to už není přímo on, je to jeho duše. Může proto být trochu jiný. Ale jsou tam ta rezidua, prostě nám ta pračka nějak blbě pere.

Jak jste uchopili inscenaci vizuálně, drželi jste se předlohy?

První, co jsme smazali, byly scénické poznámky. Od začátku jsem měl jasno v tom, že nábytek bude průhledný. Původně jsme mysleli, že budeme hrát ve skákacím hradu. To by znamenalo, že bychom se i jinak hýbali... Ale bylo to strašně drahé. Hodně dlouho jsme se bavili o kostýmech. Nechtěli jsme, abychom tam já s Radkem (postavy Boha a Ježíše, pozn. red.) byli v nočních košilích. To je první, co člověka napadne. Byly i jiné návrhy, takové šílenosti, třeba po mně chtěli, abych tam přišel v takovém celosíťovaném oblečku, a to jsem teda zavrhl. Říkal jsem, že se asi zbláznili, vypadal bych jako tlačěnka, mortadela. Nakonec jsme šli etno směrem.

Někdy soubory nemívají úplně dobře zdůvodněno, proč hrají ten který text dnes. U vás mám pocit, že promlouvat o dnešku je naopak motivace číslo jedna.

Nás to baví. Co nás taky baví, že je to trochu nekorektní. Že někoho nas...eme. To my rádi. Dělalí jsme třeba kabaret, *Kurevsky nekorektní kabaret* se to jmenovalo, a první díl byl *Komunisti dnes a kdysi, stále to jsou rudé krysy*. Někteří diváci odcházeli a křičeli, že takhle se satira nedělá. A to mě teda bavilo o to víc, protože to tnulo do živého. Lidí, do kterých se lze strefovat a dělat si z nich legraci, je spousta, ale je to těžké. Oni jsou totiž někdy lepší než my. Nikdy jsem si nemyslel, že budu mít obavu, jak to všechno bude, ale teď mám pocit, že jsme v roce 36, 37 a spousta lidí to nevidí a nechce vidět.

Myslíš, že divadlo bude pro satiru ještě relevantní kanál?

To nevím. Ale myslím, že dokud můžeme a dokud to má nějaký dopad, byť sebemenší, tak to dělat musíme. Mimo to, že se můžeme či měli bychom se angažovat i občansky.

Petra Slížková

Zbytečná hra a zahozená energie sympatického souboru

Inscenaci *Podnebí* Lukáše Kašparovského přivezlo do Mostu Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi. Původní česká hra se čas od času objeví na repertoáru amatérských souborů. Nedávno třeba těch z Dobronína, nyní souběžně hned ve dvou uvedeních – kromě boleslavských také v Říčanech. Obě poslední se dokonce poměřily na středočeské postupové přehlídce Wintrův Rakovník. Úspěšnější byla ta z Mladé Boleslavi, nicméně, že by byla dobrá, výjimečná, nezapomenutelná, se říci nedá.

Kamenem úrazu je samotný text, který je prostě slabý, chvílemi až hloupý a dle mého názoru nenabízí režisérovi ani hercům oporu při jejich scénickém snažení. Jde jen o sled anekdot, které mohou zaujmout stolní společnost, ale na jevišti neobstojí.

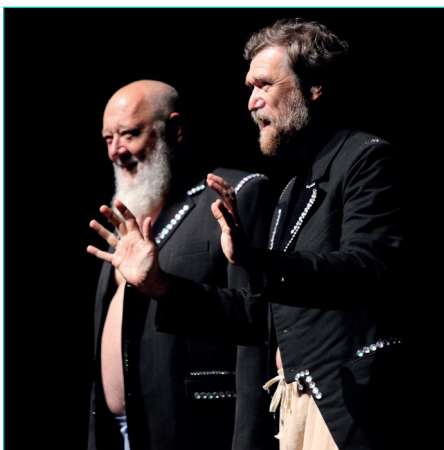
Jak slibuje agenturní anotace, má jít „nejspíše o konverzační hořkou komedii“. Kéž by. V tom textu není nic a řekněme to tedy rovnou, není to ani dramatický text. Hloupost střídá trapnost. Marná je pak úctyhodná snaha Simony Matouškové v roli Jana Mladého, která chce hrát, její tvořivý vklad je nepřehlédnutelný, ale naráží do zdi a znovu a znovu se o ni rozbíjí.

Celé představení se promění v balábile údajných vtipů a narážek, naopak nějaké vyústění proč a jak nepřichází. Pokud autor i inscenátoři operují s tím, že hra má nějakou myšlenku, inscenace ji neukazuje, nenabízí odpovědi. Proč se potkají zrovna tito lidé, proč desítky let poskytuje Podnebí zázemí Hitlerovi a vrahovi a kanibalovi Andreji Čikatovi a proč k nim přibude sice hříšník, ale rozhodně ne masový či sériový vrah? Promění se Hitler? V co se promění pojídač lidského masa? Jaký je ten trest, nebo zkouška umožňující se očistit? Autor sice odpoví na tyto otázky anoncuje, ale kdepak, nic takového v textu není. A tím pádem nemůže být ani v inscenaci.

Je až bolestné sledovat upřímnou snahu sympatického a talentovaného souboru jevištně ztvárnit něco neinscenovatelného. Pokusy vytvořit situaci z textu, kde se zjevně situace nevyskytují, jsou krystalickým příkladem sysifovské práce. Pořád a znovu a znovu vymýšlet a pokoušet se stavět vztahy, napětí, cestu k pointě musí být až úmorné.

Plusem je schopnost inscenátorů nebrat text až tak vážně a nebrat vážně sebe sama. Protože pokusit se ještě o filozoficko-společenský výklad by byla cesta do podnebí. Nebo by muselo vzniknout peklo...

Martin Rumler

První půlka dobrý.

Honza, Praha

Mělo to své světlé chvíle, a kdyby tam nebyl Adolf s tím Rusem, tak by to bylo i hezké představení.

Veronika, Praha

Tak já to znám, na Matouška se vždycky těším, to je jasný. Mám pocit, že jim to trochu líp vyšlo v Rakovníku než tady, ale zase odcházím spokojen, že jsem znovu viděl Matouška.

Pavel, Rakovník

Moc hezké. Já jsem byla teda překvapená, Podnebí jsem si samozřejmě představovala jako něco úplně jiného. Ale celou dobu jsem se hrozně bavila.

Eliška, Most

Líbilo! Je pravda, že mi to ten název trochu zaváděl, já myslela, že to bude něco o klimatologii, o počasí. Tohle by mě nenapadlo. Hodně jsme se smály.

Jana, Most

Myslím si, že by představení slušel jiný prostor, že to do takového divadla není vhodný žánr. To by mi možná pomohlo.

Stáňa, České Budějovice

Překvapil mě konec. Nečekala jsem, že to byl konec.

Vendula, Praha

Nechtěli jsme osobnostem naservírovat kopanec do tváře

Rozhovor s režisérem Luděkem Horkým a dramaturgyní Annou Polákovou

Předpokládám, že Dianiškov text, který se mimo jiné věnuje normalizaci, oslovil Lud'ka, jenž aspoň trochu tu dobu pamatuje. Ale čím oslovil ostatní mladší členy souboru?

Luděk: Myslím si, že znají dějiny normalizace mnohem lépe než já, protože už se je učí, zatímco já vlastně ne. Některé drobné detaily jsem se dozvěděl vlastně opravdu až při přípravě téhle hry, zatímco Anička třeba znala všechno.

Anna: Šli jsme hlavně po Dianiškovi, protože jsme věděli, že je čas dát si něco odlehčeného. Věděli jsme, že ten humor je nám blízký. Nešli jsem hned od začátku po Encyklopedii, ale četli jsme si více textů. A pak jsme se rozhodli, že vzhledem k tomu, jaké je rozložení našeho souboru, je vlastně nejvhodnější právě Encyklopedie.

Luděk: Hledali jsme něco pro velký soubor, aby v tom mohlo hrát hodně lidí najednou. Spousta Dianiškových her je spíš komorních. Encyklopedie akčního filmu je dobrá v tom, že je souboru blízká jak láskou k akčnímu filmu, tak pochopením moderních dějin nebo zájmem o ně. Hra, tak jak je provokativní a jak se zároveň s některými věcmi vůbec nepáře, dává prostor k tomu si o tom povídat, věci objevovat.

Anna: Součástí diskuse taky bylo, jak přistoupit k historickým reáliím. Jak už se naše generace o normalizaci učí, máme nastavené nějaké morální vzory a nechtěli jsme jim naservírovat kopanec do tváře, ale vzdát jim hold i skrze nějaký humor.

Přemýšleli jste při dramaturgických úpravách textu i o tom, co už je třeba moc, za hranou? Zda to diváci přijmou?

Anna: Spíš šlo o nějakou selekci, co pro nás bylo důležité, co by mělo v textu zůstat. Byly to třeba drobné aluze na nějaké typické hlášky nebo na něco, co historická osobnost pronesla. Nechtěli jsme, aby tyto věci zapadly na úkor humoru. A i když se objeví v nějaké humorné situaci, tak je divák často pozná a může tam nacházet přesně ty drobné historické špeky, které pak mohou být zábavné.

Luděk: Nicméně obavu, že bychom znesvětili nějakou historickou osobnost, jsme během zkoušení neměli vůbec.

Chtěl jsem se zeptat i na kapelu. Zaujala mě vaše souhra nejen hudební, ale i herecká. Naskakovala vám souhra vás dvou automaticky, nebo jste si ji inscenovali?

Anna: Je tam velký Luděkův režijní vklad. Musíme reagovat na to, co děje na jevišti a potřebujeme to správně načasovat. Takže je asi přirozené, abychom byli partneři nejenom my dva mezi sebou, ale i s tím, co se děje na jevišti, a s ostatními.

Luděk: Anička a Miky byli sehraná dvojice už předtím. Nebyli postaveni jako pár pro inscenaci, ale využili jsme je jako velice sehranou dvojici.

Martin Rumler

Červí dírou do undergroundu

• **Jsem osoba, která nikdy neviděla žádný akční film, žádnou epizodu 30 případů majora Zemana a nikdy nehrála žádnou bojovou počítačovou hru.**

Z referenčních děl jsem viděla Indianu Jonese, Jurský park a Návrat do budoucnosti, ale to ve skutečnosti nejsou akční filmy, nebo jo? Přesto jsem se docela dobře orientovala v odkazech, protože hollywoodská akční, sci-fi, dobrodružná filmografie se natolik propsala do vyšších pater umění, že člověk nemusí znát kompletní dílo, dokonce ani jeho fragmenty, aby věděl, na jaká klíše, stereotypy a osvědčené vyprávěcí principy je odkazováno a dokázal se tím bavit. Přesto je na mě v Dianiškově hře i v inscenaci Divadla Radar vtipů, odkazů a průpovědek trochu moc, přičemž ne všechny cinknou a situaci spíš rozmlžují, než vedou k údernému komiksovému obrazu a sdělení. Nicméně čím dál se noříme do příběhu, tím lépe se inscenátorům daří nechat zaznít přesné větě jasně ohraničené situací jako komiksovou bublinou, dát se prostor a čas vědomému narativnímu nebo třeba hereckému klíše a spiklenecky se tak propojit s publikem. Mě potěšila práce se stereotypem sadistických bolševiků, roztržitých profesorů (v tomto případě fenomenologie), ztracených a v časových smyčkách a červích dírách nalezených rodičů, nesmyslných fyzikálních a medicínských postupů atd.

• **Jsem osoba, která netrpí pietní úctou k československému disentu a undergroundu.**

A proto je mi sympatická tahle paralelní verze historie, kde vystupují ikony Charty 77 jako docela bezradní outsideri, kteří rozvracejí režim holými zadky, jejich boj za pravdu, lásku a demokracii je motivován příslibem styku s krásnou herečkou a nejradši by možná žili v milostném vztahu s chlapem, kdyby měl vaginu. Tito hrdinové disentu různých generací jsou všichni ztvárněni mladými herci, což eliminuje nebezpečí sentimentální interpretace a dává postavám lehkost, bezstarostnost a zároveň křehkost.

• **Jsem osoba, která z hloubi duše nenávidí normalizační pop.**

Proto pro mě největší devizou inscenace je podvrtné hudební duo, které nám pravidelně sahá do svědomí a přistihuje nás při tom, že jsme nevyčlepně infikováni absurdními textařskými kreacemi písmáků socialistického showbyznysu.

Stoupá, stoupá duhový sál
Houpá, houpá duhový bál
Teď abych v pohádce hrál
????????????????!!!!!!!!!!!!

• **Inscenace Encyklopedie akčního filmu mě znovu přivedla na otázku, kdo je vlastně cílovým divákem akčních filmů.**

A dala mi hned na začátku díky citlivě vystižené dvojici hlavních mužských hrdinů a průvodců odpověď, že to jsou začasté outsideri, vyrůstající v komplikovaných rodinných poměrech, bez vzorů a bez opor, obtížně se pohybující mezi nebezpečnými nástrahami společnosti a toužící mít oporu alespoň v bazuze nebo granátu. Akorátže vůbec, protože jsou to ve skutečnosti mírumilovné bytosti toužící po lásce. A že i ta naše sametová revoluce byla dílem outsiderů, podivínů, magorů a křehkých intošů. A že Zlo nikdy nespí, tak bacha, není on takovej Marek Benda podezřele podobnej starýmu Brůnovi?

Marie Nováková

Chytrá zábavná komedie. Skvělé herecké výkony. Hra s klíše mě dostala, ať už to byla klíše z akčních filmů nebo klíše o disentu a našich dějinách. A profesor Patočka ovládající chvat smrti? Top.

Martin z Jihlavy

Trochu sentimentální. A skvělá kombinace žánrů, klíše a historie.

Lukáš z Prahy

Kreativní, vtipné, perfektně provedené. Není co dodat. Děkuji, děkuji.

Anna z Prahy

Výborný. Bylo to nádherné. Skvělé představení, moc jsem si to užil. Byli jsme už tady na několika představeních a tohle bylo skvělé.

Martin z Prahy

No boží. Boží.

Vendulka z Českého Krumlova

Bavilo mě to. Moc hezky si hráli. Krásné, fakt skvělé.

Iva z Teplic

Smála jsme se, dojala jsem se. Zazpívala si několik písniček. Bylo to skvělé, vtipné, plné mladých talentovaných lidí. Ne skutečně jsem si užívala kapelu a hlavně toho chlapce, který byl skvělý.

Jaruška z Českého Krumlova

Hrajeme s úctou k textu i našim dějinám

Rozhovor s představitelem Francka Radimem Kachlířem

Jaký je vztah vašeho souboru k textu bratří Mrštíků?

Těšany, to je vesnička deset kilometrů od Slavkova, jsou dějištěm Maryši. Hra je nám velmi blízká, kulturou, písničkami, kroji. Chtěli jsme si to udělat ještě bližší, tak jsme si udělali slavkovskou Maryšu, se slavkovskými písněmi a slavkovskými kroji. V Těšanech jsme byli navštívit muzeum, je tam stará barokní kovárna. Vtipné je, že je tam šéfkou paní Lízalová, ta se tam tedy přivdala, vzala si pana Lízala. V kovárně je možné si prohlédnout i část expozice, která se týká Maryši a skutečných lidí, kteří ve vesnici žili a kteří byli zřejmě předobrazem toho dramatu. My jsme si z kovárny půjčili ubrus z té doby, který na premiéře potom hrál jako takový symbol. Půjčili jsme si ho na premiéru, dojeli i místní lidé z Těšan. Po premiéře jsme jej zase do kovárny vrátili. Byla to pro nás důležitá symbolika. Byli jsme i Maryše na hrobu, i Franckovi, jsou hned vedle sebe přes cestičku. Myslím, že jsme to všichni navnímal, že se nás to hodně osobně dotýká.

Jaké máte reakce od diváků z oblastí? Rezonuje dnes ještě takový příběh?

Velmi. Až překvapivě. Není to mrtvé téma. Víím, že se občas objevuje otázka, proč dneska hrát Maryšu, ale já si myslím, že tam témata lze objevit. My máme hru sice s folklorním podtextem, vlastně je naše inscenace velmi tradiční, chvílemi až obřadní divadlo. Je to ale s úctou k tomu textu a našim vlastním dějinám a historii. I když jde o zpracování klasické, konzervativní, tak si nemyslím, že je konvenční. A tím pádem může zasáhnout i větší škálu publika.

O čem je hra pro vás, jak vy si ji vykládáte?

Já osobně si Maryšu vykládám tématem manipulace,

tématem boje za osobní svobodu a řekněme boje proti systému, ve kterém člověk žije. To jsou moje tři témata, která jsem si ve hře našel. Jedna z motivací naší paní režisérky pak byla, že kdysi v osmdesátých letech hrála Maryšu a byl její velký sen znovu Maryšu udělat, tentokrát jako režisérka. A tenhle sen si splnila k sedmdesátým narozeninám. Byla velmi ráda, i když zkoušení bylo leckdy těžké, protože na některé věci už jsme měli různé názory. Nakonec jsme ale společnou cestu našli a myslím, že i ona byla ráda, že do toho s námi šla.

Propůjčili jste si do představení děti z místního divadelního semináře. Tak to děláte vždycky?

Ne, my máme děti svoje! Ale tady jsme měli jenom dvě. Měli jsme mít tři, i to je málo, ale třetí holčička nám těsně před příjezdem onemocněla. Asistentka režie Standu Olbrichta napadlo, že když je tady ten dětský kurz, že si děti vypůjčíme. Bylo to velmi improvizací, ale snad se podařilo. Děcka si to užila, byla nadšená, alespoň co jsem se s nimi bavil. Měla zážitek, že hrála před publikem a myslím si, že to na nich bylo i vidět.

Petra Slížková (matka dvou zapůjčených dětí)

Maryšo, ty ses mi dneska stala!!!

Divadelní soubor ze Slavkova u Brna byl v neděli večer se svou inscenací *Maryša* posledním představením toho dne v sále Městského divadla.

Hra Aloise a Viléma Mrštíků je právem označována za klenot české dramatické literatury. Důvody jsou zcela jasné a léty prověřené. V *Maryše* se Mrštíkům podařilo vytvořit naturální, pravdivé a působivé vykreslení dramatických postav a situací, z nichž vyrůstají stále aktuální, archetypální a nadčasově platná témata. Je prověřeno inscenační praxí, že i přes mnohdy průměrné interpretování textu *Maryši* tato hra poměrně spolehlivě zasahuje diváky všech věkových kategorií. K inscenování *Maryši* existují v zásadě dva přístupy. Ideální je pokud se zvolí oba dva zároveň. Tím prvním je REKONSTRUKCE, a tím druhým INTERPRETACE. Rekonstrukční přístup je blízký spíše dramaturgii a interpretační už je více spjat s režii. Pokud na rekonstrukční fázi, tj. detailní rozbor textu, nenaváže promyšlená fáze interpretační, tj. výkladová, která by konkrétně zdůvodnila jednání a chování postav na jevišti, nemůžeme hovořit o plnohodnotné dramaturgicko-režijní koncepci inscenace textu. Ta je ovšem zároveň jedním ze základních nositelů témat hry, resp. inscenace.

Maryša je uhrančivá už při rekonstrukci, tj. reverzním dohledáváním faktů, dějů, situací a motivací postav. Rozbor se týká historicko-sociální roviny, roviny konkrétních vztahů dramatických postav až po rovinu existenciální, která se ptá po smyslu existence minimálně u hlavních postav předlohy. Doslova se před vámi otevře oceán možností, proč se to či ono stalo nebo děje. Proč se dané postavy chovají a jednají tak či onak. Je to až děsivé a zároveň přitažlivě fascinující. Všechny velké a zásadní texty naší i světové dramatické literatury mají tuto vlastnost, která vás dříve nebo později donutí zvolit si v tom oceánu daný směr a poctivě se ho držet. A to je interpretace, cesta z oceánu do ústí řeky a dál, až k jejímu prameni. Tam, kde všechno začalo a z čeho vše obrazně i doslova řečeno „pramení“!

Slavkovská inscenaci *Maryši* je silná především v rekonstrukční fázi. Detekuje věrně základní dramatické situace textu, základní motivace postav a prostřednictvím psychologicko-realistického herectví vytváří uvěřitelné matrice postav. Inscenace pracuje výrazně s moravskou lidovou hudbou a přes práci s rekruty, mládenci a děvčicemi nabízí folklórní kolorit, který je v zásadě spíše ornamentální než vpravdě významotvorný. Zásadní momenty a zvraty *Maryši* se v inscenaci stanou, dojde k nim, to je bez debat. Jen si už nejsem jist, zda se dějí. Je to otázka „fokusování“, soustředění se na nějaký děj. Děj jako pohyb přes překážky, jako konflikt, jako vnitřní boj, souboj sama se sebou! To je zajímavé, napínavé inspirativní i poučné, jak při rozboru, tak i při samotném sledování *Maryši*. A tady má Slavkovská inscenace vůči Mrštíkům jistý dluh. Obrazně řečeno, snad proto visí Alois s Vilémem na oponě, která se na začátku druhé poloviny ne a ne zvednout! Chtějí být „vykládání“, mají to rádi, volají po tom, nebojí se konfrontace. Už při prvním i následujícím uvedení *Maryši* se konfliktu nebáli, nebáli se toho, že nebudou přijati. Netoužili být oblíbenými, ale respektovanými autory. Nechtěli být skanzenem moravského folklóru, ale chtěli nahlédnout, co se děje pod ním. Co všechno, i velmi nepěkného, se děje mezitím, co se zpívá nějaká pěkná moravská písnička. A ten obraz dokonce v závěru inscenace byl. Jen by to takových obrazivých významotvorných střípků chtělo v inscenaci více, aby výsledná mozaika nesla nějaký jednotnější a především méně obecný výklad.

A týká se to i dvojedinosti postavy *Maryši* jednak ztvárněné Markétou Moudrou a ve druhé polovině představení, resp. od dějství v hospodě, ztvárněné Martou Šujanovou. Nepřipadá mi, že by tento výklad přinášel nějakou přidanou hod-

Strašně se mi to líbilo, bylo to moc pěkné. Zejména mužské postavy mi přišly výborné, a děti samozřejmě také. Moc děkuju.

Tomáš, Litvínov

U klasiky je to takové zvláštní hodnotit. Mělo to všechno, co to mělo mít. Mělo to napětí, mělo to koneckonců i takový nezáměrný humor, což bylo kolem té poloviny. Není úplně jednoduché přijít s klasikou. Myslím ale, že se jim to úžasně povedlo, mají to dobře nacvičené, herecké výkony byly úžasné. Myslím, že to bylo všechno povedené.

Honza, Praha – východ

Zase si ta *Maryša* toho Vávru vzala. Furt na to chodím a furt to končí stejně, sakra práce. Ale dobrý byli.

Iva, Teplice

notu. Ano, jistě, přeneseně řečeno i v textu máme také dvě *Maryši*. Jednu mladou bezstarostnou, plnou energie, elánu a chutě do života, a tu druhou „nedobrovolně“ provdanou za Vávru, starší, unavenou, vláčenou bezvýchodností svojí situace. Ač je to jednoznačně v kompetenci inscenátorů, osobně bych herecký úkol ponechal celý jen jedné z hereček. Obě dvě by výše uvedené polohy *Maryši* zvládly se ctí. A divák by si nemusel lámat hlavu s tím, proč jsou dvě!

Inscenace je plná kvalitních hereckých výkonů, které by si nějakou výraznější, razantnější, a především jednoznačnější interpretaci textu zasloužily. Ta by ji totiž z této pietní verze posunula více k životodárné autenticitě.

Na druhou stranu tato interpretační otevřenost umožnila pro představení v Mostě draftovat posily první útočné řady ve složení: Filip Jarisch, Anežka Kučerová, Ráchel Skálová, Alfréd Slížek, Babeta Slížková a Štěpán Veselý, čím dostalo představení především pro rodiče, příbuzné a známé děti i účinkující děti samotné ještě další nezanedbatelný rozměr. Díky všem!!!

Jaromír Hruška

Budiž divadlo

Kapitoly z dějin divadla v Mostě

Máme, myslím, stále sklon poněkud si idealizovat první republiku: tatíček Masaryk na bílém koni, klid, mír a národní jednotu. Řada nových studií nám do této představy hází vidle – a to mluvíme jen o vnitrozemí.

Sudety byly úplně jiný příběh. Už samotné uznání republiky bylo v těchto končinách vyhocené a nelehké a Most samozřejmě nebyl výjimkou.

To všechno mělo vliv i na provoz a program divadla, které bylo stále především, a pochopitelně, hlavně německé. Spory o to, kdo a jak bude hrát, kdo do divadla smí a nesmí, se odehrávaly hlavně v tisku. Novináři jsou v tomhle ohledu stále stejní: hledají (nebo vytvářejí) konflikt, a publikum takové texty tehdy rádo četlo – a čte je i dnes.

Skutečný problém ale nastal po roce 1933, kdy se v Německu chopil moci Adolf Hitler a o „práva“ sudetských Němců v Čechách se začal starat učitel tělocviku Konrad Henlein. Jejich snažení vyvrcholilo v roce 1938 připojením Sudet k říši.

Od té doby se v mosteckém divadle hrálo pouze německy, převážně německý repertoár, případně klasika divadelní literatury, které byli horliví ideologové často schopni překroutit k nepoznání. V roce 1939 byla všechna divadla v Německu zbavena autonomie a podřízena centrálnímu řízení z Berlína.

Na ja, mein Herr. Smrákalo se a přišla válka.

Divadlo přestalo být prioritou, ná-vštěvnost klesala, a konec – respektive Schluss – přišel v létě 1944, kdy Goebbelsovým výnosem skončila činnost všech divadel v Německu.

Tahle kapitola, jakkoli neradostná, dobře ilustruje kotrmelce, které mostecké divadlo během své více než stoleté historie zažilo. Přesto v knize Mostecké divadelní století najdeme historku z tohoto období, která je stejně vtipná jako bizarní a lidská:

Konflikt, který vedl k žalobě pro urážku na cti, podal u okresního soudu dr. Leopold Schwarz proti Gerhardu Mandolfovi. Obžalovaného doprovázela do divadla dáma, a to půl hodiny po začátku představení. Nebylo jim umožněno projít na svá sedadla, a tak museli postávat u vchodu až do konce prvního dějství. Zřejmě nešlo jen o tiché stání – padla nějaká ta invectiva, a tak byl Mandolf, který opozdilce odmítl pustit na místa, odsouzen k peněžité pokutě 1 000 korun za urážku na cti.

Poučení pro nás pikvikovce zní: buďme k sobě milí a ohleduplní.

A nebo chodte (nejen do divadla) s právníkem.

Marek Douša

Přišlo e-mailem

Zdravím Vás,

za sobotu a neděli 28.06.–29.06.2025 jsem shlédla celkem 6 představení v rámci Divadelního pikniku v Mostě.

Jsem nadšená tím, že tato skvělá akce se koná právě v mém rodném městě.

Ještě více jsem však byla nadšená představením „Encyklopedie akčního filmu“ divadelního souboru Divadla RADAR.

Bylo to pro mne něco nečekaného, neskutečného, okouzujícího, burcujícího, emotivního, vtipného... prostě něco nádherného! Navíc vkusně podbarveného a doplněného dvojicí výborných zpěváků a hudebníků.

Chvilími jsem měla v očích slzy dojetí, chvíli zase slzy smíchu...

Představení je nápadité, plné neskutečných situací, rekvizit, kostýmů a především – plné herců, kteří hrají celou duší!!!

Jsem laická divačka, žádná odbornice na herectví, režirování atd. Představení vnímám všemi smysly a buď se mi líbí či nelíbí, má nějaké sdělení pro mne či nemá...

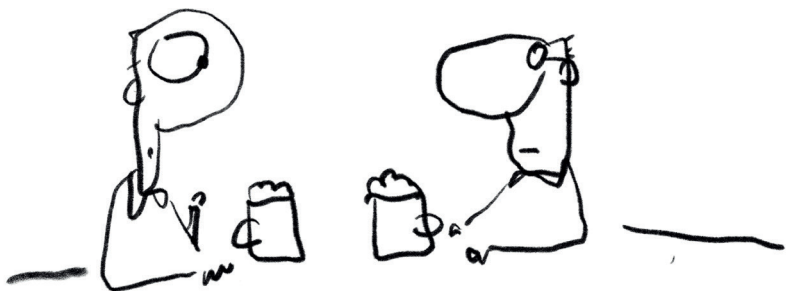
Toto představení mne ubezpečilo, že lidský duch a jeho tvořivost je neuvěřitelná!

Chválím a děkuji organizátorům Divadelního pikniku za parádní akci a skláním se s hlubokou úctou před herci divadelního souboru Divadla RADAR.

Krásný nedělní zážitek!!

Ing. Milena Vágnerová, Most

VŽDYCKY si MYSLÍME, ŽE NÁS
ZACHRÁNÍ NĚKDO CHYTŘEJ...
TŘEBA CHYTLEJ..

Open call na Pikniku

Open call doprovodný program tvoří talentované a kreativní duše nejen z Mostu, ale i Kolína, Prahy, Liberce, Brandýsa nad Labem a dalších měst. Přijďte si poslechnout hudební vystoupení, prohlídnout si výstavu nebo podpořit taneční vystoupení a akrojógu. Umělci a umělkyně vystupují v OC Central Most, v Parku Střed u Kavárny na ulici, v ZUŠ F. L. Gassmanna a v Radničním parku, jehož program se od 30. 6. 2025 přesouvá do Chill-out zóny Divadelního Pikniku v Mostě. Výstava Lenky Zadražilové – Dust Bunny, je po celou dobu přehlídky v ZUŠ F. L. Gassmanna a výstava Sylvie Novákové – Mezi světy, je v Divadle Rozmanitostí. V sobotu 28. 6. 2025 probíhala v Oblastním muzeu a galerii v Mostě celý den Jóga a Múzy. Sledujte <https://piknikvmoste.cz/open-call/>.

Kdo už hrál? A kdo ještě zahraje?

Radniční park i další místa ožila během posledního červnového víkendu hudbou, která byla pestrá, originální a srdeční. Publikum si užilo rytmickou show a koncerty mladých písničkářů i kapely.

Zdeněk Okleštěk – Poslední kariéra

https://moderator.zdenekoklestek.cz/posledni_kariera/

Zdeněk Okleštěk, herec a moderátor s bohatou minulostí na divadle i na obrazovce, se ve své „Poslední kariéře“ s pokorou i humorem vrací k tomu, co ho baví. Zpívá písně Jiřího Suchého a Petra Skoumala a mezi nimi čte vlastní naivní poezii. Komorní vystoupení, které potěšilo srdce i kolemjdoucí – bez nároků na dokonalost, zato s upřímnou radostí.

AXMAN – větve stromů jsou jako moře

www.stepanaxman.com

Autorské vystoupení Štěpána Axmana propojilo sílu hlasu, bluesovou melancholii a duchovní rozměr v písních s českými texty a někdy jen s vokály. Netradiční spojení Cigarbox kytary, harmonik, loopingu i špetka sakrálního blues vytvářeli jedinečnou atmosféru s nádechem tajemství. Emočně silný koncert, který posluchače zahltal, ale vyzval k vnitřnímu zastavení.

Kluk z Holdingu – Bahno Tour

Písničkář Honza Polanský spolu s trumpetistou Janem Pokorným přinesli na podium originální směs urban folku, jazzu, blues, punku a stand-upu. Jejich set byl energický, osobní a plný nápadů.

@klukzholdingu

Tadeáš Jezbera

Mladý mostecký písničkář okouzлил publikum svými autorskými písněmi a upřímným projevem. Jeho muzika byla pro lidi – a bylo to cítit.

@tadeas_jezbera

Drum/play – Kamil Růžicka

Kamil Růžicka roztančil bubny ve velkém stylu. Publikum provedl od jemných rytmů až po dynamický metal, a ukázal, že bicí mohou být samostatným koncertním nástrojem.

YouTube kanál | @kamil_ruzicka_drumplay_

Malá modrá obluda

30. 6. | OC Central

1. 7. | Park Střed

Mostecká kapela už jednou vystoupila a ještě dvakrát zahraje. Jejich osobitý mix alternativního rocku, punku a folku s texty na pomezí poezie a společenské reflexe zanechal silný dojem.

linktr.ee/malamodraobluda

tivního prostředí, ale mají touhu a vůli se posunout dál a posunout dál i početné kolektivy kolem sebe. To mi přijde fajn a pozitivní. Máme lidi z čistě činoherních ochotnických souborů, i z čistě autorských souborů. Vzhledem k počtu lidí je to náročné, ale objevuje se mezi námi množství tvůrčích přístupů a můžou se podle mě dost dobře vzájemně inspirovat.

Zrovna o dramaturgii se v kontextu amatérského divadla dlouho mluvílo jako o problematičtém článku tvůrčího řetězce.

Hana: Protože se funkce dramaturga podceňovala.

Marie: Když jsem se ptala, co se změnilo za ten půlrok, co jsme se neviděli, dozvěděla jsem se, že jsem jim všem svým vkladem o dramaturgii takzvaně rozhodla sandál. Teď všechno musí dělat jinak a je to hrozně obtížné. To je fajn. Asi je pořád pravda, že lidí je na dramaturgii málo. Málokdo ví, co to je a v čem její důležitost spočívá. Narážíme na to, i když se bavíme o inscenacích, že možná často chybí režisérovi to druhé oko. Tak se je snažím dramaturgií infikovat. Zároveň je to možná tak, že každý si chce trochu zahrát a dramaturgie je těžká pozice. Najít někoho, kdo si řekne budu jenom dramaturg, to není jednoduché, když jde o koníček.

Petra Slížková

KDO JE TO?

Asi jste si všimli, že pan Tichý se začal při uvádění festivalových představení střídat s neznámým mosteckým kolemdoucím. Kdo to je? Odkud přichází? A kam jde? Pátáme a brzy vám přineseme informace o identitě neznámého muže.

RIP

Dnes, 30. června 2025, končí NIPOS. Rozloučení se bude konat od 23.45 v chill zóně, kde bude možné za NIPOS zapálit svíčku a zúčastnit se hromadné minuty ticha.

Gastrotip

Pro návštěvníky divadla Rozmanitostí, kterým nebude stačit jejich místní pohostinnost, tu máme vyhlášené a nepříliš vzdálené combo hned dvou podniků, které spojuje jeden pivní tank a dělí jen jedna zeď: Pivnici U Žižky (neboli V Rohu) charakterizuje „loutková“ výzdoba a plzeňská piva, sousední plzeňka U Žejdlíku není jen pivnicí, ale restaurací s bohatou nabídkou jídel širokého spektra.

Kromě toho, že právě tady se můžete dobře najíst a napít, je velká pravděpodobnost, že tu potkáte umělce právě z nedalekého Rozmáňa. Ale i ostatní Mostečané vám mohou rozšířit

Aktuality, zpravodaje a další informace o Divadelním Pikniku najdete na jeho webu:

obzory a osvětlit situaci v tomto regionu. Na mou otázku, čím se tu všichni živí, když v dolech se už uhlí netěží, mi jeden z nich situaci vysvětlil lapidárně: „Jsme všichni v penzi.“

Marek Douša

PROGRAM

Pondělí 30. června 2025

11.00–13.00, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Encyklopedie akčního filmu, Maryša)

12.45–13.45, Cascade
Oběd

14.00–15.20, Divadlo rozmanitostí
Divadlo Stodola, Sívce / režie: Jan Říha
Přemysl Rut: **Sen**

16.00–16.45, Park Střed
Divadelní Piknik v Mostě pro děti
Damúza / režie: Jan Jirků
Petr Besta: **Faust** (6+)

16.00–17.25, Městské divadlo
Divadlo Radar / Načerno, Praha / režie: Jakub Heřmánek, Lukáš Křížek
Alistair McDowall: **Pomona**

17.30–19.30, Cascade
Večeře

17.45–19.00, Radniční park
Piknik Cup – soutěž (nejen) divadelních týmů o pobyt na DPM 2026

19.00–20.00, Divadlo rozmanitostí
Projekce filmu Cesta a debata s tvůrci

19.00–20.00, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Sen)

20.30–22.30, Městské divadlo
Divadlo Václav, Václavov / režie: Josef König, Vladimíra Mandáková
Miloš Pospíšil: **Velký vandr aneb Podivuhodní skutkové hanáckého zámečníka na Zlatém severu**

22.45–23.45, Cascade (V)
Diskuse (Pomona)

Open Call:

17.30–18.30 Malá modrá obluda
akusticky (OC Central Most)

16.00–17.30 eMZet duo (přesunuto z Radničního parku do chill-out zóny)

19.00–20.00 Akrojóga Chomutov
(Radniční park/chill-out zóna)

Redakce: Petra Slížková, Martin Rumler, Marek Douša, David Slížek a další